

Arrest

**nr. 108 614 van 27 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"Blijkens de bestreden beslissing worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoekster getracht heeft de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden, geen geloof wordt gehecht aan de door haar uiteengezette asielmotieven, en volgens informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt sinds 2006 het Nepalese staatsburgerschap zowel via afstamming van de vader als van de moeder kan verworven worden.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie verstrekt over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoekster uitermate bang was om teruggestuurd te worden en zij gevoelig was voor allerhande, weliswaar manifeste foute, raadgevingen van derden doet geen afbreuk aan kan de correcte vaststellingen, namelijk dat uit het United Kingdom Border Agency blijkt dat zij met haar Nepalees paspoort een studentenvisum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk dat haar werd geweigerd op 23 juni 2008, zij een andere naam en een andere geboortedatum gebruikte, uiteindelijk bekende dat zij reeds in 2004 uit Nepal vertrok en onafgebroken in Israël woonde, zij drie verschillende versies van haar asielmotieven naar voren schoof, en ook uit de laatste versie blijkt dat zij een loopje neemt met de waarheid. De houding van verzoekster wijst er inderdaad op dat zij op intentionele wijze gepoogd heeft de Belgische asielinstanties te misleiden.

Waar verzoekster stelt dat zij zich de precieze datum van de moord op Arjun Lama niet meer herinnert stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat zij sinds 2004 uit Nepal vertrok zodat de moord op Arjun Lama op 19 april 2005 onmogelijk de aanleiding kan zijn van haar vlucht uit Nepal. Derhalve wordt geen geloof gehecht aan haar bewering dat zijn zoon uit is op een wraakactie tegen haar. Het document van de Nepalese overheid toegevoegd aan het verzoekschrift bevestigt enkel dat verzoekster buiten Nepal verblijft sinds 2061 als gevolg van de onveiligheid door de Maoïstische guerrillaoorlog, niets meer en niets minder.

In de mate verzoekster eveneens voorhoudt dat haar kind geen Nepalese identiteitsdocumenten zal krijgen en zij dit ondersteunt door de verwijzing naar en het citeren van het Nederlands ambtsbericht waaruit blijkt dat “in de praktijk lokale functionarissen nog vaak staatsburgerschapsdokumenten weigeren” en “kinderen van vrouwen die getrouwd zijn met een buitenlander het Nepalese staatsburgerschap niet krijgen”, wijst de Raad erop dat verzoekster enerzijds niet aannemelijk maakt dat zij geen staatsburgerschapsdokumenten kan aanvragen in de hoofdstad voor haar kind, en anderzijds zij niet aantoont dat zij getrouwd is met een buitenlander.

Waar zij nog stelt dat zij door de naaste familieleden in Nepal met terughoudendheid zal ontvangen worden en de vader van haar ongebooren kind in België is en niet kan meereizen, komt zij niet verder dan blote beweringen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoekster toont niet aan dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien

dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 juli 2013 benadrukt zij dat zij als alleenstaande en ongehuwde moeder niet kan terugkeren naar Nepal.

1.4.2. De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat verzoekende partij een alleenstaande moeder is.

In het door de verwerende partij overgelegde administratief dossier is geen (landen)informatie aangaande vrouwen in Nepal, inzonderheid alleenstaande moeders van een buitenechtelijk kind, voorhanden.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om deze situatie te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

1.5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 april 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS